

Le še oaza v spominu

Zalka
Drglin

Nič, razen oaze v spominu,
pribežališča ptic,
usojenih na samoto.

Pod noč se razpusti pogodba
ptic in peska v prah in žalovanje.

Glej, nič, le še oaza v spominu,
kamor odplavajo ptice
shranit krhke skrivnosti
nič ne brani žužnanju peska
nadaljevati pot.

*

Dokler še hodiš pred onemelo smrt
rotit jo z ubogimi rokami
takrat še ne.
Toda potlej –

Glasba z naglasom krhkosti veselja
je brez nje skeleča sončna opeklina.

NASLOV   Gugava se le preko noči.
Na vrhu kameni dom,
za njim v prepad odzvanja ključ.

Sirotnih rok me zibaš
 pa spet in spet spolziš v temo,
 zdaj senca, zdaj boleč dotik –
 zbegana koža, zbegano kamenje,
 begunca v zakleti, opusteli hiši.

IME Ne kliči pome
 skozi utrdbo.
 Ti nori duhovi ulovijo ime,
 ga pretentajo, podajo
 narobe skoz skrivne,
 pozabljene vhode,
 ki stoletja molčijo.
 Ne kliči me
 skozi utrdbo.
 Vsi zblojeni ptiči
 strašljive mačke
 vse oskrunjene samote
 se ti oglase –
 skozi zvarjena grla
 šepajoči ogrizki zraka –
 moj triangel
 in zlat zvonec za ljubčke –
 vse preglase.
 Joj, ne kliči
 skozi utrdbo.

Pome pridi,
 navzdol.
 Skozi najglobbo grajsko
 klet,
 na dnu.
 Pod marmornim pokrovom.
 Tu.

OBISKOVALEC Ta angel, ko pride
 nad shlajena ležišča popoldan
 nabrat v prgišče okostja sanj

kako se razjoče,
božji,
kako se razjoče!

Vsa težka blazina.

*

Vprašanje, kje živim
odgovor neizgovorljivo strašen
komajda da sem
na bridek rob spomina se naslanjam
da rdeče orosi golobe
ki se tišče pod suho dlan

*

Dan se prepolovi na majhen gozd, poln mahu. In na rezek
klic v polnem zraku.

Mah potihoma se razteza.

V vlažnih prstih žubore žuželke, s komaj slišno
silno glasbo.

Skoraj v zlatu jadra ptič.

Spodaj v gozdu madež raste.

TRETI

Si ti klical tega nesramnega tujca, ki leži med nama in diha mrzko sapo
v moj tilnik?

In potem, si bil ti tisti, ki mu je razvnel roke do neznosnega žarenja, da me
obliva kurja polt in se mi talijo lasje, ko se me gnusno dotika? Si mu ti
sčesal grivo tako, da me hrapavo drgne s kito po vznemirjeni koži pod
pazduho, si ga ti nagovoril, da mi praska umazanijo s podplatov, da me
obupno žgečka, pa da žveči moje uhlje z volčjimi zobmi, da objema mojo rit
z grabežljivimi rokami, si mu ti namignil, kam naj zabada slinasti jezik, si
mu ti napilil nohte v krempljaste lune, ki jih kot pečate vtiskuje v moja
stegna, prekleto, si bil ti, ki mu je razklenil moje telo, da polega name
s svojo pohoto, pa vzbuja drget v bokih, da vzvalovijo, zaboga, si bil ti, ki
mu je pošepnil opolzke besede, ki mi jih poriva v usta, da jih moram
jecljati, si mu ti zaupal glenli ton, ki ga izvablja iz mene?

*

Ko boš začutil, da se začenja, prični. Nato tekaj okoli v norem tempu, brez prediha, brez ustavljanja, s hlatajočim globokim sopihanjem, dokler bo še kaj časa, in vpij na samotni poti, iz nog in rok zgrabi glas; teči tako dolgo, da te bo stiskalo v prsih, tako zelo dolgo, da bodo noge trpinčili krči, da te bo le še lastni glas suval naprej. Izkriči se, preteči še naslednji naval tesnobe, preskakuj, zgalopiraj, iztisni grozo, izcedi jo, z vsakim prekletim korakom jo izkapljaj. Nič se ne oziraj – za teboj se bo razpotegnila, iz stopinje v stopinjo, iz lužice v lužico, kot majceni svetli slapovi, stekala se bo v potoček. Pa naj te nič ne briga, ti samo teči. Ko bom začela umirati, tedaj prični, ko se boš končno ustavil, bo vsega konec – za seboj boš pustil nekaj kakor med utripoma, čez dolgo časa niti to ne, nek ogorek grozljivih sanj morda, mogoče le neka davno slišana zgodba ali pa le tvoj dozdevek, mogoče to ne boš ti in tvoj tek. Nekje daleč pa se bo pretakala voda z blago razredčino groze. V svojem plesu iz potoka v reko v morje v dežno zaveso, mogoče v neki zelo daljni in nepoznani deželi.